

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év november hó 13. és 20. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év március hó 31. napján kelt 31.B.462/2016/119. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. rendű vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] minősíti, büntetését 13 (tizenhárom) év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 (tíz) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

A II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű és az V. rendű vádlottak cselekményének minősítésénél a Btk. 164. § (6) bekezdés a) pontjának II. fordulatát is feltünteti.

A II. rendű vádlott tekintetében a 2016. év június hó 23. napjától 2017. év március hó 31. napjáig házi őrizetben töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe; személyazonosító okmányának száma:

A IV. rendű vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozata börtön, személyazonosító okmányának száma

Az V. rendű vádlott személyazonosító okmányának száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az I. rendű vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Felhívja a II. rendű vádlott figyelmét, hogy a házi őrizetben töltött idő miatt bejelenthető kártalanítási igényét a jogerős határozat közlésétől számított 6 (hat) hónapon belül terjesztheti elő; e határidő elmulasztása jogvesztő.

A másodfokú eljárásban felmerült 90.125,- (kilencvenezer-százhuszonöt) forint bűnügyi költség tekintetében kötelezi az I. rendű vádlottat 25.400,- (huszonötezer-négyszáz) forint, a II. rendű és a III. rendű vádlottat 27.160 – 27.160,- (huszonhétezer-százhatvan – huszonhétezer-százhatvan) forint bűnügyi költség viselésére; az előbbieket meghaladó 10.405,- (tízezer-négyszázöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év március hó 31. napján kihirdetett 31.B.462/2016/119. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az I. r. vádlottat testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés], amiért őt 7 év – börtön fokozatban végrehajtandó – szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra;

A II. r. vádlottat bűnsegédként, a III. r., a IV. r. vádlottat felbujtóként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés a) pont] mondta ki bűnösnek, amiért a II. vádlottat 1 év 10 hónap börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra;

III. r. és IV. r. vádlottakat mint visszaesőket 3-3 év, börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5-5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A IV. r. vádlott vonatkozásában megszüntetett egy korábbi jogerős ítélettel kiszabott szabadságvesztés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot, egyben megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Megállapította, hogy az I. r., és a II. r. vádlottak a szabadságvesztésük kétharmad részének kitöltését követő napon, míg a III. r. vádlott a szabadságvesztése háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. az I. r., a II. r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a terheltek által előzetes fogvatartásban töltött időt, míg a II. r. vádlottat esetében azt is megállapította, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő számít egy napi szabadságvesztésnek.

Az V. r. vádlottat ugyanakkor az ellene bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett továbbá a törvényszék az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és az értékteleneket megsemmisíteni rendelte, míg a többit az I. r. vádlottnak kiadta. A bűnösnek kimondott vádlottakat – felmerülése arányában – külön-külön kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r. és az V. r. vádlottak terhére jelentett be fellebbezést. Az I., II., III. és IV. r. vádlottak vonatkozásában súlyosabb minősítés megállapításáért és a büntetés súlyosításáért, az V. r. vádlott tekintetében bűnösség megállapításáért és büntetés kiszabásáért.

Az I. r. vádlott védője enyhítésért, a III. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg a IV. r. vádlott felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.374/2016/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést – a minősítést tekintetében részben eltérő álláspont mellett – fenntartotta, egyben a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, a bizonyítékokat értékelési körébe vonta, és azok mérlegelésével állapította meg a tényállást. Vizsgálta a cselekmény előzményét, a vádlottaknak az egymáshoz, illetve a sértetthez viszonyát, a cselekmény motivációját, annak lefolyását és a bekövetkezett eredményt, és a bizonyítékok logikus és rendszerezett értékelésével rögzítette az eseménysort. Ugyancsak részletes bizonyítást vett fel a sértett sérüléseinek jellegére, keletkezési módjára, súlyosságára, és mindezek megítéléséhez orvosszakértői véleményeket vett figyelembe. A fellebbviteli főügyészség átiratában

arra is rámutatott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, okfejtése logikai hibáktól mentes és megfelel az életszerűség szabályainak. A megállapított tényállásból – a felmentett az V. r. vádlott kivételével – okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban a bűncselekmények minősítését tévesnek tartotta. E körben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásból megállapítható, hogy az I. r. vádlott anyagi ellenszolgáltatás fejében, megbízás alapján valósította meg a bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság az ügyészi álláspont szerint helyesen rögzítette, hogy a III. r. és a IV. r. vádlottak elhatározták, hogy az izraeli befektetőket képviselőjük, a sértett fizikai bántalmazása útján eltántorítják a H.R. megszerzésétől. Azt is tartalmazza a tényállás, hogy az V. r. vádlotton keresztül bízták meg a sértett bántalmazásával az I. r. vádlottat, illetve a terv kivitelezésébe bevonták – ugyancsak az V. r. vádlotton keresztül – a II. r. vádlottat is. Mindebből az következik, hogy a bűncselekmény tényleges végrehajtója értelemszerűen az I. r. vádlott volt, aki a megbízást a III. r. és a IV. r. vádlottaktól kapta. a II. r. és az V. r. vádlottaknak az a magatartása, amelyet a bűncselekmény előmozdítása és végrehajtása érdekében tettek, a deliktum elkövetéséhez történő segítségnyújtásnak kell értékelni.

Az I. r. vádlott magatartásához kapcsolódó részesi cselekvőségek tekintetében – legyen az akár felbujtói, akár bűnsegédi tevékenység – a fellebbviteli főügyészség arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a megbízók célja az volt, hogy megfélemlítsék, és ezáltal elriasszák a befektetőket a további tárgyalásoktól. A megbízók szándéka tehát egy komoly félelmet keltő, súlyos bántalmazásra irányult, ugyanakkor maga az ügyészség sem feltételezte, hogy a felbujtók által a tettesnek adott megbízás a sértett életének kioltására irányult volna. Azonban – mivel céljuk eléréséhez megfélemlítő jellegű bántalmazásra volt szükségük, és annak végrehajtása során a megbízott általi végrehajtás módjára és intenzitásának kontrollálására már nem volt lehetőségük –, tudatuk átfogta nemcsak a nyolc napon túli, de akár az életveszélyes sérülés okozásának lehetőségét is, amelybe belenyugodtak. Ezért – a fellebbviteli főügyészség érvelése szerint – a III. r. és a IV. r. vádlottak eshetőleg szándéka kiterjedt az akár életveszélyes sérülés okozásának lehetőségére is, amelybe belenyugodtak. Büntetőjogi felelősségük a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő felbujtóként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetnének a megállapítására alkalmas.

Ugyanerre terjedt ki a tudata a II. r. és az V. r. vádlottaknak, ezért ők a fent megjelölt bűncselekmény bűnsegédei.

Az V. r. vádlott felmentését illetően a fellebbviteli főügyészség mindenben osztotta az első fokon eljáró ügyész fellebbezését. Kifejtette, hogy az V. r. vádlott felmentésére álláspontja szerint indokolatlanul került sor, mert az V. r. vádlott a bíróság által megállapított tényállás szerint a II. r. vádlottal egy gépkocsiban tartózkodott, továbbá jelen volt akkor is, amikor a vádlott- társai egymással találkoztak. az V. r. vádlott volt az, aki az I. r. vádlottat a bűncselekmény elkövetését megelőzően Budapestre felutaztatta, és az I. r. vádlott az ő kérését hajtotta végre. A fentiekre tekintettel – figyelemmel a rendelkezésre álló híváslistákra is – a bizonyítékok olyan zárt logikai láncot alkotnak, amelyek az V. r. vádlott büntetőjogi felelősségét teljes körűen megalapozzák.

Az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítésének körében az ügyészség hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott tudattartalmának körültekintő vizsgálata elengedhetetlen. Megbízása csak arra terjedt ki, hogy anyagi ellenszolgáltatás fejében megfélemlítő, súlyos sérüléseket eredményező módon bántalmazza a sértettet, azonban arra nem merült fel adat, hogy ennek konkrét módját a megbízók meghatározták volna. Az ügyészi álláspont szerint az I. r. vádlott részéről minőségi túllépés történt, amikor a megbízást oly módon hajtotta végre, hogy az eshetőlegesen akár a sértett

halálához is vezethetett volna. Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás szerint az I. r. vádlott – amikor elhaladt mellette az utcán a sértett – a sértett háta mögé érve visszafordult, hátizsákját megragadva, azzal a sértettet maga felé húzta és a nála levő késsel a sértett hátát két esetben nagy erővel megszurta, majd a sértett jobb felkarját megvágta és a helyszínről elfutott. Az okozott sérülések életveszélyesek voltak, amelyek magukban foglalták a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét is. Mindezt a vádlott tudatának át kellett fognia, és ennek lehetőségébe belenyugodva cselekedett. Amennyibe a sértett a felkarját időben nem kötötte volna el, úgy 10-15 percen belül vérvesztéses shock következtében meghalt volna. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy a ténylegesnél súlyosabb sérülés bekövetkezése reális volt, mert akár egy nagy átmérőjű verőér is megsérülhetett volna a mellüregben. A súlyosabb következmény elmaradása azonban kizárólag a szerencsés véletlennel volt köszönhető. A kifejtettek értelmében a fellebbviteli főügyészség azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő emberölés büntette kísérletének minősítse, amelyet a vádlott eshetőlegesen szándékkal követett el. Kitért arra is, hogy az irányadó tényállás alapján az elkövetés módja tervezési és előkészületi tevékenységet is magában foglalt, azonban – miután az elkövetőnél az élet kioltása vonatkozásában eshetőlegesen szándék állt fenn – jogilag mint minősítő körülmény nem értékelhető.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság döntő többségében helyesen állapította meg az enyhítő és súlyosító körülményeket, de azok – részben a bűncselekmények minősítés változására figyelemmel – további kiegészítésre szorulnak. E szerint az életveszélyt okozó testi sértés büntetésének megállapítása esetén a szándékegységben lévő II-V. r. vádlottak vonatkozásában további súlyosító körülményként értékelendő az aljas célból történő elkövetés és ugyanígy az előre kiterveltség is. az I. r. vádlott esetében ugyanakkor enyhítő körülményként értékelendő, hogy az élet elleni cselekménye kísérleti szakban maradt, ugyanakkor súlyosító körülmény, hogy maradandó fogyatékoságot okozott.

Összefoglalóan a fellebbviteli főügyészség – az eltérő minősítésre vonatkozó ügyészi álláspontra figyelemmel – a I-IV. r. vádlottak büntetésének lényeges súlyosítását indítványozta, míg az V. r. vádlott esetében az V. r. vádlott bűnösségének megállapítását és vele szemben szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását szorgalmazta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 361. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezések elintézésére nyilvános tűzött ki.

A nyilvános ülésen a IV. r. vádlott meghatalmazott védője bizonyítási indítványt terjesztett elő M.P. tanúkenti meghallgatására, melyre vonatkozóan írásbeli nyilatkozatot is csatolt az iratokhoz. A tanú meghallgatásával azt kívánták bizonyítani, hogy a vádbeli időszakban a IV. r. vádlott M.P. cégében is részt vett csendestársként, ennél fogva rendszeres jövedelemmel rendelkezett, így a bűncselekmény elkövetése nem állt érdekében.

A Fővárosi Ítéltábla a IV. r. vádlott védőjének bizonyítási indítványát elutasította. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a csatolt nyilatkozat és M.P. tanúkenti meghallgatása nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a IV. r. vádlott nem volt érdekelt a bűncselekmény elkövetésében. Önmagában az a tény, hogy a bűncselekmény elkövetésének időpontjában más cégben volt érdekeltsége és ebből rendszeres jövedelme is származott, még nem cáfolja meg azt a körülményt, hogy a számára meglehetősen jól jövedelmező H.R. nevű vállalkozásának megtartásához rendkívül komoly érdeke fűződött. Arra az álláspontra helyezkedett ezért, hogy M.P. tanú fenti tárgyban történő meghallgatása a tényállás pontosításához semmilyen módon nem járult volna hozzá, az mindössze az eljárás elhúzódását eredményezte volna.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében lényegét tekintve az átiratában megfogalmazottakat tartotta fenn, azonban a korábbiakhoz képest a minősítés tekintetében annyiban változtatott, hogy részletesen elemezte a bűncselekmény elkövetésének időpontjában a H.R. tényleges birtokviszonyait, amellyel arra mutatott rá, hogy a a III. r. és a IV. r. vádlottaknak komoly érdeke fűződött a birtokállapot fenntartásához és az esetleges befektetők távol tartásához. Az írásbeli indítványában foglaltaktól eltérően kiemelte, hogy az I. r. vádlottat nemcsak egyszerűen megbízták a bűncselekmény elkövetésével, hanem a deliktummal összefüggésben pénzt is ígértek, illetve adtak neki. Ismételten elemezte az I. r. vádlott által végrehajtott bűncselekmény mozzanatait, amelyből újfent azt a következtetést vonta le, hogy a bűncselekmény élet elleni magatartásnak minősül. Tekintettel azonban arra, hogy az I. r. vádlott a bűncselekmény végrehajtásáért pénzt kapott, ezért indítványozta, hogy a cselekményét a bíróság a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette kísérletének minősítse. Ugyanakkor továbbra is fenntartotta, hogy a II-V. r. vádlottak – különböző részesi magatartásukkal – az életveszélyt okozó testi sértés büntettét valósították meg. Korábbi átiratával egyezően ugyancsak szorgalmazta, hogy a másodfokú bíróság az V. r. vádlott büntetőjogi felelősségét is állapítsa meg a fent megjelölt bűncselekményben, amelyet bűnsegédként követett el.

Összességében az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában súlyosabb minősítés megállapítását és ennek eredményeként a kiszabott szabadságvesztés büntetések súlyosítását, míg az V. r. vádlott tekintetében a bűnösség megállapítását és vele szemben börtönben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezését változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy megítélése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan. Kifejtette, hogy a törvényszék döntően a II. r. vádlott vallomásaira alapozta a történeti tényállást, amely nyilatkozatok azonban korántsem voltak következetesek és koherensek. Ezt azonban nem vette figyelembe a Fővárosi Törvényszék, mert ha megfelelő kritikával kezelte volna a II. r. vádlott vallomásait, úgy a rögzített tényállás megállapításának nem lett volna helye. A vádlott bűnösségének megállapítása esetére is vitatta a bűncselekmény minősítését és kétségbe vonta, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette az I. r. vádlott terhére róható. Hivatkozott az elsőfokú bírósági eljárásban meghallgatott orvosszakértő véleményére, amelyből azt emelte ki, hogy a szakértő nem kategorikus véleményt adott az életveszélyes sérülésekre vonatkozóan, hanem a „bizonyossággal határos” kifejezést használta, amely a védő álláspontja szerint nem elegendő a büntetőjogi felelősség aggálytalan megállapításához. A fentiek tükrében értelemszerűen nem értett egyet a súlyosabb minősítést célzó vádmódosítással. Annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az I. r. vádlott cselekményének értékelése során – az alanyi és a tárgyi tényezők gondos vizsgálatának eredményeként – nem lehet megalapozott következtetést vonni arra, hogy a vádlott akár csak belenyugodott volna a halálos eredmény lehetőségébe. Kiemelte, hogy a szűracsatorna fentről lefelé haladt és nem hatolt mélyen a sértett testébe, noha a támadás váratlanságából adódóan a vádlottnak lehetősége lett volna a sértett testére merőlegesen is leadni a szúrást, amely ilyen körülmények között sokkal mélyebbre hatolt volna. Mindebből azt a következtetést vonta le a védő, hogy az I. r. vádlottnak még az eshetőleges szándéka sem terjedt ki az emberölésre. Szintén vitatta a nyereségvágyból történő elkövetést, amelyre vonatkozóan arra hivatkozott, hogy az I. r. vádlott 500 eurót – mintegy 150.000 forintot – kapott volna a cselekményért, amely olyan összeg, amelyért nem ölnek embert sem egyenes, sem pedig eshetőleges szándékkal. A fentiek tükrében a védő a korábbi indítványát fenntartva a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

Az I. r. vádlott felszólalásában jelezte, hogy személyi körülményeiben annyi változás történt, hogy az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest a 10. osztályt már befejezte és jelenleg a gimnázium 11. osztályába jár. a sértettől bocsánatot kért és cselekményét teljes mértékben megbánta.

A II. r. vádlott védője perbeszédében azt emelte ki, hogy a II. r. vádlott volt az, aki büntető eljárás során mindvégig együttműködött a hatóságokkal, továbbá az ő vallomása volt az egyetlen, amely beismerő volt, önmagát és társait is terhelte, és amellyel nagy mértékben elősegítette a felderítést. Hangsúlyozta továbbá, hogy nem vitatható a II. r. vádlott büntetett előélete, azonban körülményei az elmúlt években rendeződtek, normális polgári életet él. Mindezekre figyelemmel a védő az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II. r. vádlott felszólalásában a megváltozott személyi körülményeire nyilatkozott. E szerint jelenleg az élettársa családja vállalkozásában dolgozik sírkövesként a budapesti Kozma utcában. Egyedüli családfenntartóként havonta mintegy 140–150 ezer forint jövedelemre tesz szert. Élettársa jelenleg nem dolgozik, a legkisebb – cukorbeteg – gyermeküket ápolja otthon. Az ügyvel kapcsolatban megjegyezte, hogy mindvégig együttműködött a hatóságokkal, a bűncselekmény általa tudott minden részletét feltárta, korábbi vallomásait pedig változatlanul fenntartja.

A III. r. vádlott védője az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék minden körülményt feltárt, ezért álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sem szükség, sem pedig lehetőség nincsen. Ennek ellenére azonban úgy foglalt állást, hogy az ítélet a III. r. vádlott cselekvőségére, felbujtói minőségére tényadatokat lényegében nem tartalmaz, az erre vonatkozó első bírói megállapítások mindössze következtetéseken, de még inkább feltételezéseken alapulnak. Aláhúzta, hogy arra sem lát bizonyítékot, miszerint a III. r. vádlottat az üzleti érdek vezette a terhére megállapított bűncselekmény elkövetésében. A lefolytatott bizonyítás eredményeként erre vonatkozó, minden kétséget kizáró bizonyíték nem állt rendelkezésre, ezért a III. r. vádlott felmentését szorgalmazta. Alternatív indítványként a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

A IV. r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban nem tisztázódott a bűncselekmény motívuma és nem derült ki a vádlottak szándéka sem. Az I. r. vádlott védőjéhez hasonlóan a IV. r. vádlott védője is arra hívta fel a figyelmet, hogy lényegében mindössze a II. r. vádlott korántsem következetes vallomásai alapján ítélte el a IV. r. vádlottat az elsőfokú bíróság. A IV. r. vádlottnak nem volt semmiféle motivációja a bűncselekmény elkövetésére, hiszen akkoriban éppen más vállalkozásba kezdett, így sem érdeke, sem szándéka nem volt az új befektetőt megfélemlíteni. Hivatkozott a védő arra is, hogy a híváslistákban nincs olyan adat, amely azt igazolná, hogy a IV. r. vádlott a bűncselekmény elkövetése után rövid időn belül a Budapest III., Szentendrei úton levő X. bevásárlóközpont körzetében tartózkodott volna, annak ellenére, hogy a II. r. vádlott azt állította, hogy az áruháznál jelen volt a IV. r. vádlott és pénzt adott az elkövetésért az I. r. vádlottnak. A kifejtettek értelmében a védő a IV. r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését kérte.

A IV. r. vádlott felszólalásában a személyi körülményei vonatkozásában elmondta, hogy az építőiparban működő Sz. K. Kft. tulajdonosa és egyben ügyvezetője a 2016. év február hónapja óta. E tevékenységből havonta 200.000 forint jövedelemre tesz szert.

Az ügy érdemére vonatkozóan elmondta, hogy ő nem volt érdekelt a szálloda birtokállapotának fenntartásában, mert az általa tanúként megjelölt M.P.-vel és egy harmadik személlyel akkoriban

indítottak egy új vállalkozást. Egy találkozó alkalmával közölte a sértettel – az izraeli befektetők képviselőjével –, hogy a nyár végén kivonul a H.R.-ból. Ezért tehát nem fűződött, nem is fűződhetett üzleti vagy egyéb érdeke a bűncselekmény elkövetéséhez. Tagadta, hogy az I. r. vádlottnak megbízást adott a bűncselekmény végrehajtására, valamint azt is, hogy ezért pénzt adott neki. Felmentését kérte a másodfokú bíróságtól.

Az V. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezésének helybenhagyását indítványozta. Perbeszédében azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást az V. r. vádlott vonatkozásában, amelyet megfelelő mértékben és meggyőzően megindokolt. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen vont következtetést arra, hogy büntetőjogi bizonyossággal az V. r. vádlott felelőssége nem állapítható meg.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán azt mondta, hogy még soha nem szavazott, szeretné, ha lehetővé tenné a bíróság, hogy szavazhasson.

A IV. r. vádlott az utolsó szó jogával élve csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Az V. r. vádlott az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ellentétes irányú perorvoslatok közül kizárólag az ügyészi fellebbezést találta alaposnak a másodfokú bíróság, azonban azt is csak az I. r. vádlott vonatkozásában.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írtak szerint a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta. A Fővárosi Törvényszék a lehetőségekhez képest széles körű bizonyítást folytatott le, a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Részletesen számot adott arról a gondolati tevékenységről, amelynek alapján eljutott a vádlottak bűnösségének megállapításáig. Vizsgálta a bűncselekmény előzményét, a vádlottak egymáshoz, valamint a sértetthez fűződő viszonyát. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, míg másokat miért vetett el. A szükséges mértékben foglalkozott a sértett sérüléseinek jellegével, keletkezési mechanizmusával és ennek megítélésére felhasználta az orvosszakértői véleményeket is. A vádlotti vallomásokon túl értékelte a tanúk vallomásait, köztük a sértett nyilatkozatait és a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokat is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, okfejtése logikai hibáktól mentes, az a másodfokú bíróság számára is meggyőző volt.

A Fővárosi Törvényszék a fentiek szerint lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként legnagyobb részt megalapozott tényállást állapított meg. Ugyanakkor néhány kisebb részlet vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan volt, mert a tényállást Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjának II. fordulata értelmében hiányosan állapította meg. Ez a megalapozatlanság azonban nem volt olyan mértékű, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését vonta volna maga után. A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja – az iratok tartalma - alapján kiküszöbölte.

A Fővárosi Ítéletőrtábla a saját eljárásában a fent megjelölt jogszabályi rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének személyi részét az I. r. vádlott vonatkozásában azzal egészíti ki (elsőfokú ítélet 4. oldalának 3. bekezdésében), hogy az I. r. vádlott jelenleg a gimnázium 11. osztályába jár. (a

másodfokú bíróság nyilvános ülésén elhangzottak alapján – 4.Bf.156/2017/12. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldala)

Az I. r. vádlott bűnügyi előéletét illetően a másodfokú bíróság a büntetések közül az utolsóként feltüntetett Kisvárdai Városi Bíróság általi elítélést (elsőfokú ítélet 5. oldalának első bekezdése) azzal egészíti ki, hogy a jogerősen kiszabott szabadságvesztés próbaideje a 2013. év április hó 6. napján eredményesen letelt.

A II. r. vádlott személyi körülményeit azzal egészíti ki a nyilvános ülésen elhangzottak alapján, hogy a vádlott az élettársa családja vállalkozásában dolgozik sírkövesként, amely munkából havonta 140-150 ezer forint jövedelemre tesz szert. Élettársa nem dolgozik, a legkisebb – cukorbeteg – gyermekét otthon gondozza. (12. alszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldala)

A történeti tényállásból mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 10. oldal 2. bekezdés 5. sorának végétől a 6. sor közepéig tartó részt, amely szerint: „így a 4. az a tanács a jó 69 a nincs mi színezi akörülbelül...”, mert az teljesen értelmetlen, és nyilvánvalóan tévedésből, elírási hiba következtében került az ítéletbe.

Ugyancsak kiegészítésre szorul a történeti tényállás – az elsőfokú ítélet 9. oldala 3. bekezdésének végén – azzal, hogy a III. r. és a IV. r. vádlottak még a bűncselekmény végrehajtása előtt pénzt ígértek az I. r. vádlottnak és a II. r. vádlott által 20.000 forintot küldtek neki (II. számú nyomozati irat 2441. oldalán fellelhető gyanúsítottai vallomás szerint).

A fenti ténymegállapítást az elsőfokú bíróság is rögzítette az ítélete indokolásában a bizonyítékok értékelése körében a 12. oldal első bekezdésében. Ugyanakkor e ténymegállapításnak – figyelemmel az élet elleni cselekmény minősítésére – nem az indokolásban, hanem a történeti tényállásban van a helye, mert e tény alapján is következtetést lehet vonni a minősítő körülményre.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált.

Az elsőfokú bíróság az egyébként döntően helyesen megállapított tényállást a vádlottak tagadásával szemben elsősorban a II. r. vádlott önmagát és társait is terhelő, beismerő vallomására, továbbá az I. r. vádlott ténybeli beismerő vallomására, a tanúvallomásokra, köztük a sértett nyilatkozataira, a híváslisták adataira, a térfigyelő kamerák felvételeire és az orvosszakértői, valamint az elme-orvosszakértői véleményekre alapozta.

Míg az I. r. vádlott beismerő vallomása mindössze a sértett megszűrésére vonatkozott, addig a II. r. vádlott lényegében részletesen feltárta a bűncselekmény motivációját, körülményeit és vádlott-társainak a bűncselekményben játszott konkrét szerepét. Mind az első-, mind a másodfokú eljárás során a többi vádlott védője alapvetően arra hivatkozott, hogy a II. r. vádlott vallomásai korántsem következetesek, illetve koherensek, azok ellentmondásoktól terheltek, így azokra tényállást alapítani megnyugtatóan nem lehet. Tényként kell kezelni, hogy a II. r. vádlott különböző eljárási szakokban tett vallomásai között valóban vannak eltérések, azok azonban korántsem olyan jelentősek mint amilyennek azokat a védői érvelések beállították. Az elsőfokú bíróság is részletesen elemezte a II. r. vádlott nyilatkozatait és a fellebbviteli eljárásban az ítélőtábla is górcső alá vette a vádlotti nyilatkozatokat. Ezekből azt lehetett megállapítani, hogy a II. r. vádlott lényegét tekintve mindvégig következetesen nyilatkozott a bűncselekmény elkövetéséről, annak indítóokáról, a deliktumban

betöltött saját szerepéről és nem utolsósorban vádlott-társai cselekvőségéről. A történések menetét, az események részleteit illetően mindvégig következetes vallomást tett, ez alól mindössze az első gyanúsított kihallgatása alkalmával tett nyilatkozata volt részben eltérő. Azonban ez is csak annyiban tért el a későbbiektől, hogy nem jelölte meg a vádlott-társait, illetve az I. r. vádlottat más néven jelölte meg, de maga a történet, amelyet előadott ugyanaz volt, amelyet később az elsőfokú bíróság is tényállásként rögzített. Már e vallomásában is olyan részleteket jelölt meg, amelyek később más bizonyítékok által megerősítést nyertek.

Egyáltalán nem elhanyagolható körülmény a tényállás megállapítása során és a II. r. vádlott szavahihetőségével összefüggésben, hogy a II. r. vádlott által elmondottakat – azoknak szinte minden részletét – más egyéb objektív bizonyítékok is alátámasztották. Ilyen részletek voltak például a sértett előzetes megfigyelésére vonatkozó állításai. Az elsőfokú bíróság is megállapította – éppen a sértett vallomásai alapján –, hogy a sértett mozgását, szokásait a vádlottak előzetesen megfigyelték, feltérképezték, őt magát személy szerint beazonosították, éppen azért, hogy a később végrehajtandó bűncselekmény kockázatát a minimálisra szorítsák és még véletlenül se tévesszék el a célszemélyt, illetve még a legkisebb hiba se csússzon a gördülékeny végrehajtásba és az azt követő menekülésbe.

Ugyancsak ilyen – a II. r. vádlott szavahihetőségét alátámasztó – bizonyíték volt magának az I. r. vádlottnak a ténybeli beismerő vallomása, amely a cselekmény valódi hátterére és motivációjára ugyan nem adott választ, azonban magának a bűncselekménynek az elkövetését, végrehajtásának módját, helyszínét és időpontját mindenben visszaigazolta. A bűncselekmény indítókat a II. r. vádlott jelölte meg, amikor következetesen úgy nyilatkozott, hogy annak hátterében a H.R. megvásárlása állt. A tanúként meghallgatott befektetők és a sértett magára a vásárlási szándékra, az üzletkötés tényére a II. r. vádlottal egyezően nyilatkoztak, jóllehet azt maguk sem gondolták, hogy az üzletkötés megakadályozása érdekében bárki ilyen súlyos bűncselekmény elkövetésére képes. Azt azonban a sértett is észlelte – miként azt az elsőfokú bíróság a sértett vallomásai alapján helyesen rögzítette –, hogy őt a bűncselekmény elkövetése előtt több esetben is módszeresen megfigyelték, mi több egyszer le tudta olvasni a II. r. vádlott használatában lévő gépkocsi rendszámát, ami végül is elvezetett a II. r. vádlott elfogásához. Az elsőfokú bíróság részletesen számot adott arról is, hogy nemcsak a II. r. vádlott nyilatkozatait, hanem az I. r. vádlott konkrét cselekvőségét is igazolni lehetett a térfigyelő kamerák felvételeivel. A felvételeken végig nyomon követhető volt a támadás és az I. r. vádlott sem vitatta, hogy azon ő látható elkövetőként.

Az elsőfokú bíróság helyes logikai gondolatmenet és okfejtés eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy a bűncselekmény felbujtói a III. r. és a IV. r. vádlottak voltak. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként cáfolhatatlan bizonyítékok merültek fel arra vonatkozóan, hogy kizárólag e két vádlottnak állt érdekében, hogy akár bűncselekmény elkövetése árán is meghiúsítsák a H.R. eladását, amely számukra igen jól jövedelmező tevékenység volt, nem beszélve arról, hogy a vádbeli időszakban – jogcímre tekintet nélkül – ők voltak birtokon belül.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárása során részletesen feltárta és ítéletében logikusan levezette, hogy az egyes vádlottak tevékenysége hogyan kapcsolódott egymáshoz. E szerint a bűncselekményben leginkább érdekelték a III. r. és a IV. r. vádlottak voltak, akik mindenképpen birtokon belül kívántak maradni és kizárólag nekik állt érdekükben bármilyen adásvétel megakadályozása. Ehhez képest az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint mit sem sejtő az V. r. vádlotton keresztül vonták be a bűncselekmény tényleges végrehajtóját az I. r. vádlottat és ugyancsak az V. r. vádlotton keresztül került képbe a II. r. vádlott is.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság is osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az érvelését, hogy I-IV. r. vádlottak valamennyien részt vettek a bűncselekmény elkövetésében, mert mindannyian rendelkeztek – akár közvetlenül, akár közvetve – a feltétlenül szükséges előzetes ismeretekkel és információkkal a cselekmény végrehajtásához.

Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság sem osztotta a III. r. és a IV. r. vádlottaknak és védőiknek azon érvelését, amely szerint semmiféle bizonyíték nem áll rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a fent megjelölt terheltek a bűncselekmény elkövetésében részt vettek, konkrétan, hogy annak felbujtói voltak.

A III. r. és a IV. r. vádlottak védői szerint a híváslisták adatai még azt sem támasztják alá, hogy a vádbeli időszakban a két terhelt a Szentendrei úti X. áruház parkolójában vagy annak környékén tartózkodtak volna. Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásának 17. oldalán ugyan meglehetősen részletesen foglalkozott a vádlottak híváslistáival, amelyeket gondos elemzés alá vetett, azonban kimutatásából hiányzik annak rögzítése, hogy a az V. r. vádlottal folyamatosan kapcsolatot tartó a III. r. és a IV. r. vádlottak telefonjai a bűncselekmény elkövetése után – ugyanazon a napon az esti órákban – egyaránt III. kerületi cellákról forgalmaztak. Az időpontokról megállapítható, hogy azok egyeznek a II. r. vádlott abbéli vallomásával, hogy a bűncselekmény elkövetése után a II. és III. r. vádlottakkal a Szentendrei úti X. áruház parkolójában találkoztak, ahol a és a II. r. vádlott pénzt adtak az I. r. vádlottnak, aki azt a gépkocsi hátsó ülésén számolta meg.

E körben bizonyítékkul szolgál II. számú nyomozati irat 2774. oldalán fellelhető táblázat, amelyből megállapítható, hogy a vádlottak személyes találkozásához közeli időpontban – a 2014. év augusztus hó 25. napján este 8 óra körüli időben – a III. r. vádlott telefonja a Budapest III. kerület, szám alatt jelentkezett fel a toronyra, míg a IV. r. vádlott készüléke a Budapest III. kerület, szám alatt forgalmazott úgy, hogy mindketten kapcsolatot tartottak az V. r. vádlottal. E tények pedig a II. r. vádlott vallomását támasztják alá a tekintetben, hogy a bűncselekmény elkövetése után valamennyien a korábban megjelölt szupermarket parkolójában találkoztak. A III. és IV. r. vádlottak telefonjainak cellapozíciói egyáltalán nem cáfolják meg a II. r. vádlott állítását, inkább alátámasztják azt, mert a forgalmazások helyszíne és az X. áruház parkolója meglehetősen közel vannak egymáshoz, ahová gépkocsival néhány perc alatt oda lehet érni.

A jogi minősítés körében a másodfokú bíróság kizárólag az I. r. vádlott vonatkozásában osztotta az ügyészi indítványban foglaltakat. Tényszerűen és helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott – a II. r. vádlott közvetítésével – a sértett valamilyen mértékű bántalmazására, ezáltal megfélemlítésére kapott megbízást a III. r. és a IV. r. vádlottaktól, akiknek kizárólagos érdekében állt a bűncselekmény végrehajtása. Az ügyészi fellebbezésben, valamint a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak szerint a megbízók szándéka tehát egy komoly félelmet keltő, súlyos bántalmazás elkövetésére irányult. A fellebbviteli főügyészség az átiratában úgy foglalt állást, hogy életszerűtlen lenne annak feltételezése, hogy a megbízás a sértett életének kioltására irányult volna. Ezt maga az elsőfokú bíróság sem állapította meg, hiszen az I. r. vádlott cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősítette. Az ügyészi érvelés szerint az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott cselekményének minősítése során azért tévedett, mert nem vette figyelembe, hogy a III. r. és IV. r. vádlottak céljának eléréséhez megfélemlítő jellegű bántalmazásra volt szükségük, melynek végrehajtása során a megbízott általi kivitelezés módját és intenzitását már nem tudták ellenőrzésük alatt tartani, befolyásolni, így tudatuk – legalábbis eshetőlegesen – kiterjedt a nemcsak nyolc napon túli, de akár az életveszélyes sérülés okozásának lehetőségére is.

A másodfokú bíróság egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltaknak azon részével, hogy az I. r. vádlott megbízása arra terjedt ki, hogy legalább súlyos sérüléseket eredményező módon bántalmazza a sértettet, hiszen ennél enyhébb megítélésű cselekmény eleve alkalmatlan lett volna a kívánt cél elérésére. Arra viszont nem merült fel adat, hogy ennek konkrét módját a megbízók meghatározták volna. Egyetértett az ítéletábrával azzal az ügyészi érveléssel is, hogy az I. r. vádlott a megbízás kereteit minőségileg túllépte, súlyosabban minősülő és büntetendő bűncselekményt követett el, mint amelynek végrehajtására a megbízása szólt.

Az elsőfokú bíróság által helyesen rögzített irányadó történeti tényállás lényege szerint az I. r. vádlott a megbízás kereteit túllépve oly módon szurkálta, illetve vágta meg a sértettet, amelynek következtében a sértett életveszélyes sérüléseket szenvedett. Mindezt a vádlott tudata átfogta, az eredményhez pedig közömbösen viszonyult, másként fogalmazva a lehetséges következményeket ugyan nem kívánta, de azokba belenyugodott, így az ölési cselekményét eshetőleges szándékkal valósította meg.

Tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor a helyesen megállapított tényállásból azt a következtetést vonta le, hogy az I. r. vádlott az életveszélyt okozó testi sértés büntetettét követte el. Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásának 20-21. oldalain a jogi minősítés körében kifejtette, hogy az emberölés büntette kísérletének és az életveszélyt okozó testi sértés büntetettének elhatárolásánál irányadó szempontok alapján vizsgálta az alanyi és tárgyi tényezők körében felmerülő tényezőket. E körben felsorolta, hogy az elkövetés eszközéből, a támadott testtájából, és nem utolsósorban az alkalmazott erőbehatás nagyságából egyaránt az ölési szándéka lehetett következtetést vonni. Ennek ellenére azonban az életveszélyt okozó testi sértés büntetettének befejezett alakzatát állapította meg, amelyet azzal indokolt - tévesen -, hogy amennyiben a vádlottat az ölési szándék vezette volna, akkor a sértettet szemből is megszurhatta volna olyan életfontosságú szervek tájékán mint a szív, vagy a has. Továbbá azzal indokolta a testi sértés minősített esetének megállapítását, hogy a szúrás fentről lefelé irányult mindkét esetben, amely mozdulatból azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott szándéka kizárólag a testi sértésre irányult, mert ölési szándék esetén a testfelszínre merőlegesen szúrta volna a kést, amely így értelemszerűen mélyebbre hatolt volna a sértett testében. Az enyhébb bűncselekmény jogi indokolásának harmadik pillére pedig az volt, hogy a vádlottat már azért sem vezette ölési szándék, mert nem kitartóan szúrt, hanem a harmadik sérülést vagdalkozó-hadonászó jelleggel okozta.

Az elsőfokú bíróság az alanyi oldal elemeit vizsgálva sem látta igazoltnak az I. r. vádlott – még eshetőleges – ölési szándékát sem. Végezetül a cselekmény motívumát illetően azt a megállapítást rögzítette, hogy a vádlottat a megbízás alapján is csupán a testi sértés szándéka vezette.

A Fővárosi Ítéletábrával az elsőfokú bíróságtól eltérően azt állapította meg a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy az I. r. vádlottat a sértett megtámadásakor – minimálisan eshetőlegesen – ölési szándék vezette. Alapvetően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ölési szándék ellen ható érvként azt fogalmazta meg, hogy ha a vádlottat ölési szándék vezette volna, akkor a sértettet szemből megszurhatta volna, életfontosságú szervre irányítva a szúrást. A hátulról történt támadás a másodfokú bíróság álláspontja szerint inkább az ölési szándékot támasztja alá, tekintettel arra, hogy egy hátulról érkező váratlan támadás esetén szinte semmi lehetősége nincs a sértettnek az azonnali és hatékony védekezés megkezdésére, kifejtésére. A térfigyelő kamera felvétele szerint az I. r. vádlott és a sértett már elhaladtak egymás mellett, amikor egy hirtelen mozdulattal kést rántott a vádlott és villámgyorsan szúrta hátba – azok ismételtége nem is érzékelhető a felvételen - a sértettet akként, hogy közben a sértettet a hátizsákjának pántjánál maga felé rántotta. Ugyanígy nem foghat helyt az az elsőbírói érvelés sem,

hogy szemtől szembeni támadás esetén jelentősen súlyosabb sérülést lehet okozni mint hátulról. Ezzel szemben a mindennapi bírói gyakorlat és az orvosszakértői tapasztalat kétséget kizáróan azt igazolják és támasztják alá, hogy hátulról történő szúrás esetén is könnyen bekövetkezhet az életveszélyes vagy akár a halálos eredmény is. Ebből a szempontból tulajdonképpen nincs különbség abban, hogy a támadás honnan érkezik, mert a gyakorlati tapasztalatok szerint hátulról is szíven lehet szúrni valakit, vagy egyéb olyan sérülés következhet be – mint például komoly tüdőszérülés avagy egyéb létfontosságú belszervi sérülés, esetleg a nagyverőér sérülése –, amely ugyancsak halálos eredménnyel jár.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás anyagává tette az előbb hivatkozott, a támadásról készült, az utcai térfigyelő kamerák által rögzített felvételeket. Ez arról győzte meg a másodfokú bíróságot, hogy a cselekmény elkövetésekor, annak megvalósításának pillanatában a vádlott aktuális tudattartalmában már felmerült a sértett halála bekövetkezésének reális lehetősége. A végrehajtás módja esélyt sem adott a sértettnek a védekezésre. A vádlottnak a tevékenysége egyrészt a védekezés, másrészt a menekülés esélyét is elzárta a sértett elől.

Szintén téves volt az elsőfokú bíróság állásfoglalása a sérülések jellegének megítélésében. Az orvosszakértői vélemények egyértelműek voltak abban a kérdésben, hogy a sértett felső testét ért szúrások életveszélyesek voltak. Maga a törvényszék is azt rögzítette az orvosszakértői vélemények alapján, hogy kizárólag a szerencsés véletlennek volt köszönhető, hogy a sértett nem szenvedett halálos sérüléseket. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a sértett hátát és ezáltal a létfontosságú szerveit veszélyeztető két szúrás mellett rendkívül jelentős sérülés volt a felkar megvágása, amellyel a vádlott nagy átmérőjű verőereket vágott át. Mivel utóbbi sebzést megelőzte a hátat ért két szúrás, céltatlan, kaszálo jellegűnek ezen utolsó sérülés okozás sem volt mondható, épp ellenkezőleg, utóbbi ugyanis épp hogy „bebiztosította” a megelőző két szúrás káros eredményét. E sérülésről az orvosszakértői véleményben foglaltak alapján a törvényszék is azt állapította meg, hogy amennyiben azt a rendkívüli mértékű lélekjelenlétéről tanúbizonyságot tevő sértett nadrágszíjjal nem szorította volna el, úgy mintegy 10-15 percen belül törvényszerűen bekövetkezett volna a halála a kivérzéses shock tünetegyüttesével.

A bűncselekmény helyes jogi minősítése során nem hagyható figyelmen kívül az I. r. vádlott korábbi bűnügyi előélete sem, amelyből megállapítható, hogy a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményét megelőzően már kétszer ítélték el életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt. A korábbi és a jelenlegi cselekményei rendkívüli hasonlóságot mutatnak, legalábbis abból a szempontból, hogy mindegyik késses támadás volt, és azokat a vádlott kivétel nélkül hátulról támadva hajtotta végre, életfontosságú szerveket sértve. Ebből azt a következtetést vonta le a másodfokú bíróság, hogy a vádlott személyiségéhez igen közel áll az agresszivitás, a gátlástalan elkövetés, amely többek között abban is megnyilvánul, hogy a sértetteket minden esetben hátulról támadta meg, azért, hogy kizárja, de legalábbis minimálisra csökkentse a védekezési esélyeiket.

Mindezek alapján az ítéletábra arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy az I. r. vádlott ölési cselekményt követett el, mégpedig eshetőleges szándékkal.

Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség képviselőjének a nyilvános ülésen elhangzott perbeszédében foglaltakkal abból a szempontból, hogy az I. r. vádlott az élet elleni bűncselekmény minősített esetét valósította meg. Már az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás is rögzítette, hogy a vádlott pénzt kapott a cselekmény végrehajtásáért. A másodfokú bíróság ezt azzal egészítette ki, hogy a III. és IV. r. vádlottak már előre is ígértek neki pénzt, illetve még a cselekmény előtt is anyagi juttatásban részesítették őt.

Az állandóan követett bírói gyakorlat teljesen egységes abban, hogy az anyagi ellenszolgáltatás fejében végrehajtott ölési cselekmény – köznapin néven bérnyilkosság – nyereségvágyból elkövetett emberölésként minősítendő. Megjegyzendő, hogy a nyereségvágyból történő elkövetés nem feltételez egyenes szándékot, így az érteleszerűen eshetőleges szándék mellett is aggálytalanul megállapítható.

Szükségessé tartja az ítéletábra kitérni arra is, hogy az irányadó történeti tényállásból egyértelmű következtetést lehet vonni az előre kiterveltségre. Ugyanakkor ezt a minősítő körülményt sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság nem állapította meg tekintettel arra, hogy az előre kiterveltség mindig egyenes szándékot feltételez. A másik ok – amely szorosan összefügg az előzővel – az, hogy a vádlott a megbízás kereteit túllépve cselekedett, amely magatartás ilyen körülmények között fogalmilag kizárja az emberölés előre kiterveltségét, hiszen mind a megbízók, mind a végrehajtó eredetileg más – enyhébb – bűncselekmény elkövetésére készültek.

Összességében tehát a Fővárosi Ítéletábra az I. r. vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette kísérleteként értékelte. A vádlott a szándékos bűncselekmény elkövetését megkezdte, de azt nem fejezte be, mert a tényállási elemek nem valósultak meg maradéktalanul, tekintettel arra, hogy a szerencsés véletlennek köszönhetően a sértett halála nem következett be. Ezért az I. r. vádlott bűncselekménye a Btk. 10. § (1) bekezdésében írtak alapján kísérleti szakban maradt.

A Fővárosi Ítéletábra nem értett egyet az ügyészi fellebbezésben és a fellebbezési főügyészség átiratában foglaltakkal abban a vonatkozásban, hogy a bűncselekmény részesei – a III. r. és a IV. r. vádlottak mint felbujtók, illetve a II. r. és az V. r. vádlottak mint bűnsegédek – a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettéért tartoznak büntetőjogi felelősséggel.

Az irányadó tényállás szerint a III. r. és a IV. r. vádlottak mint felbujtók azzal bízták meg az I. r. vádlottat, hogy úgy tartsák vissza az ingatlan megvásárlásától az izraeli befektetőket, hogy képviselőjüket bántalmazza. Ehhez a cselekményhez kapcsolódott bűnsegédként a II. r. vádlott és – a vád szerint – az V. r. vádlott. A rendelkezésre álló iratok tartalmából és a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként mindössze annyit állapított meg – helyesen – az elsőfokú bíróság, hogy a megbízók szándéka a sértett bántalmazására terjedt ki. Ennél többet tényyszerűen nem lehetett megállapítani, mert a bűncselekmény elkövetését mindvégig beismerő a II. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a megbízás arra szólt, hogy „egy férfit figyelmeztessen, adjon neki pofont”. Ennél többet a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett megállapítani, azonban ebből is világos, hogy a megbízás testi sértésre irányult, amely - az eset komolyságára tekintettel – az ítéletábra korábban is kifejtett álláspontja szerint legalább nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozását célozta. Az elsőfokú bíróság a részesek cselekményét a fenti tényhez igazítva a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő aljas célból elkövetett súlyos testi sértés büntettének minősítette.

A fellebbezési főügyészségnek az átiratában foglaltakat, mely azon az alapon támadta a részesek cselekményeinek jogi minősítését, hogy a végrehajtás módjára és intenzitásának ellenőrzésére a felbujtóknak és a részeseknek már nem volt lehetőségük, ezért tudatuk kiterjedt nemcsak a nyolc napon túli, de akár az életveszélyes sérülés okozásának lehetőségére is, amelybe belenyugodtak, a másodfokú bíróság nem látta megállapíthatónak, mert annak nincs ténybeli alapja. Nem áll

rendelkezésre ugyanis olyan bizonyíték, amely alapján büntetőjogi bizonyossággal megállapítható lenne, hogy a részesek szándéka már eleve még súlyosabb bántalmazásra irányult volna. Ugyanakkor már önmagában is ellentmond a büntetőjog alapvető dogmatikai szabályainak, hogy a részesek felelnek a tettes túllépéséért, azaz olyan magatartásáért, amelyre a szándékuk, tudattartalmuk eredendően ki sem terjedt, vagy legalábbis ilyen nem volt bizonyítható. Ezért a másodfokú bíróság – az ügyészi állásponttal ellentétben – úgy ítélte meg, hogy a II. r. vádlott bűnsegédi, valamint a III. r. és a IV. r. vádlottak felbujtói magatartása kizárólag a rájuk bizonyítható bűncselekmény vonatkozásában állapítható meg. A megbízás bántalmazásra, tehát valamilyen testi sértési cselekmény végrehajtására vonatkozott, amelynek maximális felső határa a súlyos testi sértés volt. Ezért helyesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor a II-IV. r. vádlottak büntetőjogi felelősségét a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő aljas célból elkövetett súlyos testi sértés bűntettében állapította meg. A törvény rendelkezéseivel összhangban jutott arra a következtetésre is az elsőfokú bíróság, hogy az aljas célt mint minősítő körülményt – úgy a felbujtók, mint a bűnsegéd esetében – az a tény alapozza meg, hogy a vádlottakat az vezérelte, hogy a bántalmazással bírák rá a sértetteket a polgári jogi szerződéstől való elállásra.

A másodfokú bíróság a törvényszék álláspontjával azonosult az V. r. vádlott felmentését illetően. A törvényszék az ítélete 17-18. oldalain részletesen számot adott azokról a bizonyítékokról, amelyek az V. r. vádlott vonatkozásában a rendelkezésére álltak. Az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot mérlegelte a logika szabályai szerint és arra a megalapozott következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendőek az V. r. vádlott elítéléséhez. Egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszék azon megállapításával, hogy önmagában az körülmény, hogy az V. r. vádlott a II. r. vádlott gépkocsijában ült a bűncselekmény elkövetése után, még nem elegendő bizonyíték arra, hogy akár fizikai, akár pszichikai bűnsegédként részt vett a deliktumban. A tudatában valóban nem merült fel a sértettel szemben megvalósuló bűncselekmény elkövetése. Nincs olyan ténykörülmény, amely ezzel ellentétes megállapításra adna alapot. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján mérlegeléssel állapította meg a tényállást és ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a bizonyítékok nem elegendőek az V. r. vádlott bűnösségének megállapításához. A mérlegeléssel megállapított tényállás – amennyiben az megalapozott – a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható. Az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, felülmérlegelésnek nincs helye, ezért az ítéletábra az V. r. vádlott bizonyíték hiányában történő felmentését helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba és valóságos súlyuknak megfelelően értékelte a vádlottak javára szóló enyhítő és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek csak az I. r. vádlott vonatkozásában szorulnak kiegészítésre, illetve pontosításra, már csak annak okán is, hogy a terhelt cselekményének minősítése jelentősen megváltozott, súlyosabbá vált. A súlyosító körülmények az I. r. vádlott esetében azzal egészítendő ki, hogy cselekménye az előre kiterveltség jegyeit viselte magán. Ugyanakkor enyhítő körülmény, hogy az élet elleni bűncselekményt eshetőleges szándékkal követte el. Szintén enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy az ölési cselekmény kísérleti szakban rekedt, azonban ennek enyhítő hatása csekély, mert a vádlott a maga részéről mindent megtett az eredmény bekövetkezése érdekében és annak elmaradása kizárólag a véletlenül múlt. A kísérlet ilyen körülmények között egyrészt befejezett, másrészt közeli volt.

A megváltozott minősítésre tekintettel a az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény büntetési tétele 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben – még a többszörösen büntetett előélete mellett is – elegendő határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása, hogy a Btk. 79. §-ában meghatározott generál és

speciál preventív büntetési célok érvényre jussanak. A fent megjelölt büntetési tételkereten belül az ítélet tábla a 13 év fegyház büntetést találta olyan mértékűnek, amely a büntetési célokon túlmenően megfelelően egyéniesített is, és nem utolsósorban az elkövetett bűncselekménnyel arányos.

A vádlott bűncselekményének eltérő – súlyosabb – minősítése okán az ítélet tábla a törvény kötelező rendelkezése értelmében a büntetés végrehajtásának fokozatát is megváltoztatta, és azt fegyházban állapította meg a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ab) és ad) alpontjai alapján. A súlyosított büntetéssel arányosan szintén súlyosította a mellékbüntetésként alkalmazott közügyektől eltiltást és azt a Btk. 62. § (1) bekezdésében meghatározott keretek között a leghosszabb tartamban állapította meg.

A II., a III. r., a IV. r. és az V. r. vádlottak cselekményének minősítésénél feltüntette a Btk. 164. § (6) bekezdés a) pontjának II. fordulatát is, mert az elsőfokú bíróság kizárólag a 164. § (6) bekezdés a) pontját jelölte meg, amely szerint a súlyos testi sértés minősítő körülménye egyrészt az aljas indokból, másrészt az aljas célból történő elkövetés. Az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében egyébként helyesen jelölte meg, hogy a szóban forgó vádlottak a terhükre megállapított bűncselekményt aljas célból valósították meg, de a rendelkező részben az erre vonatkozó II. fordulatot nem tüntette fel, ezért ezt az egyértelműség érdekében pontosította az ítélet tábla.

A másodfokú bíróság a II. r. vádlott tekintetében megállapította az iratok alapján, hogy a 2016. év június hó 23-ától volt házi őrizetben. Ettől az időponttól az elsőfokú ítélet kihirdetéséig rendelte el a kényszerintézkedést a szabadságvesztésbe beszámítani a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott esetében nem rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, ezért azt pótolta az ítélet tábla, és megállapította, hogy a vádlott büntetését börtönben kell végrehajtani a Btk. 37. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

Az ítélet tábla a másodfokú bíróság ítéletének rendelkező részében – az elsőfokú ítélet kihirdetése után bekövetkezett változásokra figyelemmel – feltüntette a II. r., a IV. r. és az V. r. vádlottak új személyazonosító okmányainak számát.

Előbbi rendelkezések tekintetében a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezését a 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdéseinek felhívásával.

A II. r. vádlott – aki a szabadságvesztését előzetes fogvatartásban és házi őrizetben kitöltötte – kártérítési igénye előterjesztésének határidejére vonatkozó figyelmeztetést a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 583. § (1) bekezdésében írtak alapján tette meg.

A másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdésében írtak alapján külön-külön, felmerülésük arányában, kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség viselésére. A nyilvános ülés elhalasztásával összefüggésben felmerült bűnügyi költségről szintén a fenti jogszabályhely alapján rendelkezett úgy, hogy azt az állam viseli.

Budapest, 2017. év november hó 20. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.. Lőrinczy Attila István s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.462/2016/119. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.156/2017/12. számú ítéletében írt változtatással a 2017. év november hó 20. napján valamennyi vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és az I. r., a II. r., a III. r., valamint a IV. r. vádlottak tekintetében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év november hó 20. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke